Ч. 71. Середа 12 цьвітня (30 марта) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З угорского сойму. — Напружене між Францією і Іспанією. — Крадіж тайних документів у француским міністерстві.

Угорский сойм вів в суботу дальші наради над буджетом. В дискусиї забирав голос президент міністрів. Відповідаючи на закиди опозиційних бесідників, заповів що правительство не буде спішити ся з переведенем реформи виборчої, а буде держати ся своєї проґрами. По полагодженю найпильнійших справ, правительство приступить і до реформи виборчої.

По принятю буджету міністерства справ внутрішних відложано наради сойму до 25 сего місяця.

В Мадриді проявило ся велике занепокоєне на вість, що Франция наміряє вислати войскову виправу до Марокка. Розійшли ся поголоски, що супротив того також Іспанія вишле свої войска, аби запанувати над полудневими околицями Марокка.

Від часу конференциї в Альжесірас дуже змінило ся становище держав супротив справи марокканьскої. Тоді стояли ворожо напротив себе Франция і Німеччина; тепер они в повній згоді на підставі договору альжесіраского, Іспанія же, котра тоди ішла рука в руку з Францією, підносить нині жалоби против союзника і задумує поробити енерґічні кроки для охорони своїх інтересів. Іспанії вже давно не подобала ся угода марокканьска і француска, признаюча султанови Муляй Гафідови позичку, бо після тої угоди обі держави мали поступати спільно, коли би султанови не удало ся завести в Марокку лад. Тепер кажуть в Іспанії, що Франция по заключеню вже тої угоди поробила в Марокку богато річий суперечних з інтересами Іспанії, як висланє войскових інструкторів до Фезу, згадана позичка, будова зелізниці з Танджеру до Алказар і т. ин. Навіть там, де розходило ся лише о інтереси Іспанії, Франция поступала на власну руку, не повідомлюючи о тім Іспанії. Теперішна же ворохобня против султана і вість, що Франция користувати з того хоче висилати до Марокка, викликала ще більше розъяренє. Мимо того Франция не зважає на нарікання іспаньскі і іде своїм шляхом, а француский міністер справ заграничних Круппі заявив в палаті послів, що Франция поступає строго після договору в Альжесірас і з тої дороги не зійде.

Француські часописи обговорюють широко крадіж документів в міністерстві заграничних справ. Дневники подають, що ті документи відносили ся до всхідних справ, а головно справи баґдадскої зелізниці та будови зелізниці в Малій Азиї. Міністер заграничних справ Пішон мав вже перед двома місяцями одержати довірочну відомість про крадежи, довершувані в міністерстві заграничних справ. Тоді спостеріг Пішон, що пропали дуже важні документи, котрі відтак появили ся в кількох заграничних дневниках, вправді не в дословнім тексті, але в вірнім і докладнім змісті. Адміністрацийне слідство виказало, що крадежи міг допустити ся лиш один з урядників міністерства заграничних справ, наслідком чого Пішон дня 18 лютого с. р. доніс про все до міністерства справедливости. Міністер справедливости зарядив судове слідство за посередництвом державної прокураториї. Слідство покінчило ся вже дня 31 марта і тоді увязнено Рене Руета, віцеконзуля, приділеного до міністерства заграничних справ, Бернарда Мемона, який живе в Парижи як „публіцист“ та єго секретаря Пайлера.

Перед слідчим судиєю признав ся Мемон, що брав від Руета довірочні документи з француского міністерства заграничних справ. Постарав ся о ті документи, котрі цікавили єго особисто з огляду на єго фінансові інтереси. Після донесень дневників, Мемон в високій степени інтересований в проекті баґдадскої зелізниці. Догадують ся, що він доніс чужій

---

6)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлійского — Конана Дойля.

(Дальше).

Довга то була їзда з Берлина до Піренеїв. Мій новий полк творив часть армії, котра під проводом маршалка Лянна стояла тоді під Сараґосою і облягала ту кріпость. Я їхав, а радше гнав в тім напрямі, отже й по якім тиждни опинив ся в головній француській кватирі, звідки вислано мене до табору гузарів Конфлянса.

Ту славну облогу знаєте, панове, певно добре з книжок, а я можу лиш додати, що ніякий ґенерал не мав в своїм житю тяжшої задачі, як маршалок Лян.

Величезне місто аж роїло ся від голоти всякого рода — вояки, селяни, сьвященики — всї горіючі пекольною ненавистию до Французів і рішені радше потерпіти смерть як піддати ся.

В місті було 80.000 людий, добірного хлопа, а нас було лиш 30.000 вояків, заправлених що правда в боях. Мали ми крім того сильну артилерию і найліпші інжинірскі відділи.

Такої облоги ще не було на сьвіті! Звичайно паде місто, коли забере ся єму єго форти, але тут борба розпочала ся на добре аж тоді, коли укріплення були вже в наших руках.

Кождий дім становив кріпость, а кожда улиця поле битви, так що лиш поволи, день за днем, могли ми по кілька кроків посувати ся наперед, змітаючи по дорозї доми разом з їх мешканцями, а радше залогами. Так дійшли ми до половини, але друга половина держала ся, як давнійше, мушу признати, відважно.

Крім того була она в далеко ліпшім оборонім стані, бо складала ся з величезних монастирів, з мурами як в Бастилії, котрих не так легко було ся позбути.

Такий був стан річий, коли я прибув на місце.

Признаю ся вам тепер, панове, що кавалерия в часї облоги не має майже ніякого значіня; був однак час, в котрім не позволив би я був нікому зробити такої замітки.

Гузари Конфлянса мали свій табор на полудне від міста, а їх задачию було висилати патрулї і довідувати ся, чи не надходять до міста які войска на поміч обляженим.

Полковник не був правда дуже добрим воякoм, так що мав ще дуже богато дороги, заки дійшов до того значіня, яке пізнійше осягнув.

Ще того самого вечера помітив я річи, від яких волосє ставало на голові, бо я привіз з собою дуже строгі поняття о службі, а все було мені нечувано прикро, коли добачив який неупорядкований табор, зле осідланого коня, або недбалого їздця.

Того вечера їв я з двацятьма шістьма товаришами оружия і справді аж надто в моїй загонистости доказав я їм, що тут найшов инші відносини, не такі, до котрих був привик в нашій армії в Німеччині.

По моїх замітках всї замовкли, а коли я добачив погляди, які на мене кидано, почув, що був дуже неосторожний в моїх словах.

Особливо полковник був скажений, а великий майор Олівіє, найбільший жерун в полку, що сидів напротив мене і підкручував свої великанські чорні вуси, глядів на мене так, немов би мене хотів проковтнути.

Одиак я удавав, що не бачу нічого, бо мав сам то чувство, що обидив їх, а я знав, що зробило би то дуже зле враженє, колиб я зараз першого вечера попав в суперечку з моїми зверхниками.

Признаю, що о стілько поступив я незвідповідно, але тепер послухайте, панове.

По вечери відійшли полковник і кількох офіцирів, бо нарада мала відбути ся в якійсь хлопскій хаті. Лишило ся кільканацятьох, а при кількох боклагах іспаньского вина набрали ми всї більшої охоти.

Той майор Олівіє поставив мені кілька питань о нашу армію в Німеччині і о ролю, яку я відограв в тій виправі. Будучи трохи підохочений, оповідав я одну історию по другій. Було то зовсім зрозуміле і ви мене розуміете, панове.

Аж доси був я взірцем офіцира для кождого. Я був найліпший борбник, найсьмілившій їздець, герой сто пригод. Тут був я не-

державі про те, яке становище Франция занимає супротив сего проекту, а ся держава повідомила про зміст тих документів Росию. Figaro твердить, що крадіж тих документів мала на цїли політичні взгляди. Німеччина довідала ся через Мемона про ті документи, котрі відносили ся до француского політики на Веході, а особливо до квестиї баґдадскої зелїзницї. Matin твердить, що в цїлу су справу вмішаний публіцист Тардіє. Роля сего публіциста однак доси не вияснена. Він власне захитав становищем Пішона. Державою, котра після загальної думки, повідомила Францию про крадіж документів, може бути лише Анґлія. Пригадують знаменний факт, що анґлійский дневник Evening Times приніс безпосередно по почдамскім з'їздї подробицї заключеного там договора. Не можна собі того инакше толкувати, як саме тим, що згаданий дневник одержав зміст тайних документів.

Головну ролю відограє здаєть ся в цїлій тій шпигуньскій справі Мемон, котрий наклонив Руета до крадежи документів. Третий арештований Пайлїєр був лише звичайним копістом і є жертвою Мемона та Руета. Мемон від ряду лїт вів торговлю документами крадеными з міністерства заграничних справ, котрі опісля копіював. Перед кількома роками жертвував він анґлійскому правительству ряд таких документів, але анґлійске правительство відкинуло его предложене. Мемон має зносини з визначними людьми в Царгородї і загалом на Балканї.

Слїдчий судия, котрому повірено справу крадежи документів, переслухував в суботу (8 с. м.) Руета. Его покликано, щоби розпізнав до десять копій, найдених у Мемона документів. Рует заявив, що він найшов між ними лише чотири таких, що вийшли з его рук. Ті копії відносять ся до переговорів в справі зелїзницї Гомс-Баґдад. Тому розпічне ся слїдство, чи Мемон не мав ще инших співвинних.

Посол Гібер вніс був в справі крадежи документів з міністерства заграничних справ інтерпеляцию в парляментї. Але після порозуміня з міністром Круппі взяв поки-що ту інтерпеляцию назад, а то тому, що по перше ся справа є тепер предметом судової розправи, а по друге міністер подбав про те, щоби на будуче довірочні документи були в руках лише випробованих, певних урядників.

Новинки.

Львів, 11 цьвітня 1911.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував надзвичайного професора водних будівель в полїтехнічній школї у Львові дра Максим. Матаксевича звичайним професором того предмету в згаданій школї, а надзвичайного професора ботаніки і товарознавства при тійже школї Адама Мавриція, звичайним професором тихже предметів в тій школї.

— **Сумні прояви серед нашої молодежи.** Від кількох вже днів ходить чутка, що львівска полїция впала на слїди якоїсь тайної політичної орґанїзациї серед рускої молодежи гімназияльної; що сконфіскувано якусь відозву до молодежи, підписану буквами Ц. К. У. М. С. Ш. (що має значити: „Центральний комітет української молодежи середних шкіл"), а лїтографовану в одній з львівских лїтографій, в котрій то відозві згадує ся про Мирослава Січиньского і взиває ся до якоїсь демонстрациї і до революцийної орґанїзациї і т. д. В слїд за тим пішли ревізиї по руских бурсах у Львові і на провінциї; іменно в Станиславові мала ревізия викрити велику скількість лїтографованих відозв і маніфестів у академика Заклиньского, у ученика VI кл. гімн. Ставчишина і ученика IV р. учит. семінариї Калиновича.

Хто іменно видав ті відозви і ширив їх межи шкільною молодїжю, того не знаємо, а також не знаємо, чи власти вислїдили вже автора чи авторів тих письм і відозв, та орґанїзаторів якоїсь тайної орґанїзациї. А все ж - таки позволимо собі висказати сумнів, щоби вина в тім спадала виключно на саму молодїж гімназияльну. Противно, маємо то глубоке переконане, що она стала ся жертвою якоїсь несовістної ба, підлої аґітациї а в найлїпшім случаю безмежної глупоти.

Не хочемо висловувати тут дальших здогадів і комбінаций без реальної основи, але позволимо собі звернути тут увагу на одно зло серед нашої суспільности. Коли би дійстно такі нездорові напрями проявляли ся серед нашої молодежи або коли би она їм так легко піддавала ся, то вина в тім — скажемо отверто — ваша, панове учителї і професори, ваша родичі тої молодежи. Молодїж треба вести виховувати, учити не лиш з книжки, але й з книги мудрости житя. То не велика штука записати сяку або таку ноту з предмету. Молодежи треба показувати дорогу житя, вести єї по ній доти, доки она не научить ся сама сміло і розважно по ній поступати. Молодежи треба підавати і піддержувати в ній справедливі ідеали. Спасение чоловіка, народу, держави, цїлої людскости не в кулях і зброї не в різни і убийствах — то не ідеали — лиш в ублагородненю чоловіка, у висшости его духа, в добре зрозумілих трудах для власного добра, для добра свого народу, а в слїд за тим і цїлої людскости.

А добро народу, добро людскости, не в революциї та ще й такій, котра кінчить ся на пустих словах, навіть і не в такій, котра зазначуєсь проливом крови і многими тисячами жертв. Того учить нас історія народів, хто єї стараєсь добре поняти і зрозуміти. Революциї, які би й не були, се лиш хоробливі прояви, то хороби в суспільности, подібні як бувають і у поодиноких людий, в котрих після приповідки: „на двоє баба ворожила, або вмре або буде жила" — або суспільність єї перебуде і подужає або згине. Всякий орґанїзм треба однак стеречи від хороби і доводити

знакомий, а до того нелюблений. Чиж то диве, що моїм товаришам оружия оповідав я з радостию, який набуток придбали мені? Чи не було ясне як сонце, що найрадше був би я до них крикнув:

— Товариші, тіште ся! Тіште ся! То не аби який собі чоловік, з котрим маєте честь розмовляти, то я! Я, Стефан Жерар, герой з під Реґенсбурґа, побідник Єни, чоловік, що захитав австрийські ряди під Австерліц!

Не міг я їм що правда оповідати всього, але бодай міг їм оповісти кілька случаїв, з котрих могли заключати о всім прочім. І я так зробив. Слухали уважно, а я попадав в чим раз більше одушевлене.

Вкінци коли я скінчив з історией, як перевозив армию через Дунай, всї вибухнули шаленим сьміхом. Я скочив червоний як бурак, зі встиду і гнїву. Спонукали мене до того, бо хотіли собі з мене зажартувати! Гадали, що мають до дїла з якимсь брехуном або обманцем!

Чи таке мало бути моє приняте у гузарів Конфлянса?

Я обтер сльози гнїву з моїх очий, а коли то побачили, почали сьміяти ся ще сердечнійше.

— Пане ротмістр Пеллєтан — відозвав ся майор — не знаєте ви, чи маршалок Лян є ще тут при армії?

— Так менї здаєть ся, пане майоре — відповів запитаний.

— Справдї, менї видавало ся, що від хвилї, від коли між нами є ротмістр Жерар, его присутність єсть тут зовсїм злишна!

І знов настав шалений сьміх!

Бачу ще нинї той цїлий ряд глумливих лиць довкола і ті злобні погляди... того Олівієра з тою щетиною на обридливій губі, того худого Пелєтана з его безнастанним хрюканєм, а навіть тих молокососів, підпоручників! Як они тїшили ся! Боже, яке неприличне поведене!

Моя лютість якось втихомирила ся, очи мої були вже сухі. Я заволодів знов над собою, був знов холодний, спокійний і приготовлений на все, на вні лїд, в нутрі вулькан!

— Чи можу спитати, пане майоре, о котрій годинї полк стає до паради?

— Маю надїю, пане ротмістре — відповів майор — що не будете хотіли зміняти наших вже означених годин?

Роздав ся знов сьміх, котрий поволи утих, коли я став розглядати ся довкола.

— О котрій годинї? — спитав я остро ротмістра Пеллєтана.

Мав видко якусь глумливу відповідь на язицї, але внаслїдок мого острого погляду задержав єї для себе.

— О шестій — сказав лиш.

— Дякую — відповів я.

Відтак почислив я цїле товариство і пересьвідчив ся, що мав до дїла з чотирнацятьма официрами, з котрих двох лише що прибуло з военної школи. Я не міг длятого звертати уваги на їх непристойне поведене, полишились менї отже майор, чотирох ротмістрів і сімох поручників.

— Панове — говорив я дальше, глядячи кождому бистро в очи — я чув би ся недостойним бути в так славнім полку, коли би не зажадав статисфакциї за нечестність, з якою ви мене повитали. Я уважав би також панів недостойними того полку, колиб ви мому жаданю під якою небудь покришкою відмовили.

— Що до того не стрітите ніяких трудностий — сказав майор. — Я готов не звважати на мою ранґу і дати вам всякого рода сатисфакцию в імени гузарів Конфлянса.

— Дякую вам — відповів я. — Однак я гадаю, що й инших панів, котрі зволили бавити ся моїм коштом, можу потягнути до одвічальности.

— З котрими хочете бороти ся? — спитав ротмістр Пеллєтан.

— З вами всїми! — гукнув я.

Поглянули по собі зачудовані. Відтак відійшли в кут комнати і почали щось між собою шептати, а сьміяли ся майже до розпуку. Видко мали ще то дурне поняте, що мають до дїла з якимсь брехуном. Відтак вернули знов до стола.

— Ваше вызванє єсть вправдї незвичайне — сказав майор — але ми всї приймаємо его. Яке оружиє вибираєте? Ви означуєте.

— Шаблї — відповів я. — А хочу з панами бороти ся після старшини в ранзї; розпічнемо о пятій рано. Насамперед з вами, пане майоре. — В той спосіб буду міг присьвятити кождому з панів пять минут і закінчимо перед парадою. Однако прошу панів означити менї місце, на якім маємо стрітити ся, бо не знаю ще добре місцевости.

Моя промова і моє спокійне і рішуче виступлене зробило на них великаньске враженє. Глумливий усьміх з їх уст десь подів ся. Насьмішливе лице Олївієра споважнїло і стало майже понуре.

— За стайнями є невеличка площа — сказав — на котрій полагоджували ми вже не одну таку справу. Ставимо ся там всї о означеній вами годинї, пане ротмістре!

Як раз коли я кланяв ся, аби їм подякувати за приняте поєдинку, отворили ся нагле двері і вбіг ними дуже збентежений полковник.

— Панове — відозвав ся — маю поручене запитати вас, котрий з вас схоче на охотника піднятп ся довершеня дїла, полученого з небезпечностию житя. Не хочу держати перед вами в тайнї, що розходить ся тут о дуже поважну річ, що маршалок Лян вибрав в тій цїли официра кавалериї, бо лекше можна его буде заступити, як кого небудь з піхоти або інжинериї. Жонаті не можуть бути. Хто зголошує ся на охотника?

Не маю хиба потреби й додавати, що виступили всї официри нежонаті. Полковник поглянув довкола трохи заклопотаний. Я бачив то по нім. Найлїпший мав іти, але того найлїпшого не хотів виречи ся.

(Дальше буде).

єго иншими способами до скріпленя і сили. А тими способами в народнім житю го просьвіта і економічна робота. На ту дорогу належалоб звертати нашу молодіж, а тоді певно доходила би наша суспільність далеко скорше і ліпше до того ідеалу, до якого їй треба стреміти а молодіж наша не сходила би на бездорожа і не марнувала би ся на свою власну шкоду і на шкоду свого народу.

— Шевченкові обходи за кордоном. Дня 31. марта відбули ся збори „комітету по упорядкованю Шевченкових сьвят в Москві“, на яких рішено віддати привіти, вінки і взагалі все, що відносить ся до тих сьвят — до музично-драматичного гуртка „Кобзар“, в якім буде окремий Шевченковий відділ. Комітет признав, що всі Шевченкові сьвята в Москві випали дуже гарно. Чистий дохід около 1.800 карб. призначено на памятник поета. Коштом сего чистого доходу видасть комітет також збірник всіх рефератів, привітів і т. ин., що відносить ся до сих сьвят. Вистава Шевченкових малюнків принесла 173 карб. 58 коп. доходу з продажі портретів, малюнків і карток, крім того зібрано ще 50 карб. на памятник поетови. — Дня 2. цьвітня с. р. відбули ся в Москві в память Т. Шевченка торжественні збори української секції при товаристві славянської культури. Ціла програма, на яку зложили ся реферати, співи, декламації і гра на бандурі, була виконана дуже гарно. — Дня 14-го цьвітня відограв драматичний кружок „Кобзар“ оперету п. з. „Запорожець за Дунаєм“.

— Що то суть каморристи? В місті Вотербо в Італії відбував ся недавно тому процес против кільканайцять членів тайного товариства злочинців, знаного в Італії з давен давна під назвою Каморра. Обжалованих для більшої безпечности уміщено в зелізній клітці. Яко сьвідок виступав в тім процесі давний каморрист Аббатемаджджо, котрий сказав, що від 1899 р. належав до Каморри і так схарактеризував членів сего тайного товариства: Каморрист то зводник і жиє з тих повійниць, що волочать ся улицями, а котрим помагає; чужинців затягає в нори, щоби їх там обрабувати а при політичних і міских виборах наймає ся за агента. Хто сам не має відваги, щоби на кімсь пімстити ся, той наймає собі каморриста. Члени того тайного товариства ділять ся на два степені: насамперед суть т. зв. „піччіотто“, а коли вже всего добре вивчать ся і докажуть, що на них можна спустити ся, стають „каморристами“. Каморристи на спільнім засіданю вибирають собі начальника, а таких начальників єсть в Неаполи 14, по одним в кождій части міста. Всі начальники вибирають з поміж себе голову і той називає ся „Капіртеста“. Дальше доказував Аббатемаджджо сам на собі, як каморристи виконують своє ремесло. Так розповідав він між иншим, що наймив ся був у барона Амато за візника і помагав відтак товаришам обрабувати свого пана. Пізнійше разом зі своїми товаришами вломив ся був до вуйка того барона, а своєю скромною добичею мусів відтак поділити ся з каморристом, професором Рапі, котрий тепер підчас розправи сидів в клітці як обжалований.

— Дентист „спід цапка“. До шинку „під цапком“ при ул. Казимирівскій зайшов онгди челядник кравецкий Вільгельм Вахавф. Ледви що засів коло стола, як до него присів ся зараз якийсь панок і завів з ним розмову. Побачивши при тім, що Вахавф має зіпсовані зуби, представив ся єму зараз яко дентист-доктор від зубів, сказав, що уміє направляти зіпсовані зуби, а навіть готов таки зараз запльомбовати єму діраві зуби. Вахавф пристав на то, лиш розходило ся ще о ціну. Пан дентист сказав тоді, що готов єму дешево, бо лиш за 2 корони 40 сотиків запльомбувати зуб золотом. Для Вахавфа було й то за богато, отже дентист спустив трохи з ціни і взяв ся зараз до роботи.

За хвилю опісля сьвітила ся вже на зубі Вахавфа золота бляшка, держала ся однак лиш доти, доки властитель запльомбованого зуба не отвирав рота. Ледви однак губи отворив, як і пльомба зараз випала. Вахавф не хотів пану дентисті заплатити і справа остаточно опинила ся на поліциї, де пізнали, що пан дентист не уміє закладати пльомби на зуби, але за то знає ся знаменито на відриваню инших пльомб — що то нотований злодій Мечислав Сьверчиньский, бувший кельнер. При „дентисті“ знайдено цілий запас бляшок, якими звичайно бувають „запльомбовані“ фляшки з вином і т. п., трохи вати і т. зв. шмірглевий папір (з наліпленим на нім дуже острим і твердим піском), котрим чистив зуби тим пацієнтам, котрим рівночасно вичищував кишені.

— Дрібні вісти. Зі всїх сторін Угорщини надходять вісти о мрозах і снїгах. В Трутнові в Чехії замерз в снїгу майстер бляхарский Костат, батько семера дітий. В Іспанії настали також морози і упали великі снїги. — В Станиславові в бюрі дирекциї застрілив ся в суботу ревідент Роман Кроґульский. — На селянку з Дублян, Анну Борейко, жінку заріб ника, напав коло церкви сьв. Пятниць якийсь драбиско і вирвав їй кіш з віктуалами і хусточку, в котрій було 12 корон. — Коло місцевости Турок, каліскої губернії в Росиї, напали якісь розбишаки на віз почтовий, застрілили трох жандармів і зрабували 47.000 рублів. — Офіцияит почтовий в Фльорідсдорфі під Віднем здефраудував 10.420 корон скарбових гроший і втік.

Телеграми.

Цетинє 11 цьвітня. З урядового жерела доносять, що вість о мобілізациї Чорногори єсть неправдива. Правдою єсть лиш, що чорногорске правительство вздовж альбаньской границї де єсть вохоробха, скріпило сторожу і що вислано там офіцирів з порученєм допильнувати, щоби ніхто з чорногорских горожан не підпирав повстанців.

Льондон 11 цьвітня. До бюра Райтера доносять з Перім (Ємен), що після оповіданя тамошних жителів відділ турецкого войска в силї 1800 мужа попав ся в засїдку повстанців, котрі всїх убили. Ледви 15 турецким воякам удало ся втечи.

Петербург 11 цьвітня. Дня 14 с. м. відбуде ся засїданє ради державної, на котрім Столипін відповість на інтерпеляцию в справі ужитя арт. 87 основних законів до введеня закона о земствах.

Благовіщеньск 11 цьвітня. Управителя будови зелїзниці амурскої інжинїра Врублєвского і єго візника убито в цїли рабунку близь проєктованої стациї зелїзниці.

Мадрид 11 цьвітня. Рада міністрів ухвалила вислати кружляк „Кателюна“ до Бізерти на повитанє президента Фалїєра, котрий їде до Туниса.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·46.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).